

Jedna

„**Z**kus něco sníst, Wille. Zítra je velký den, konečně.“

Jenny, blondátá, hezká a veselá, s povzbudivým úsměvem ukazovala na talíř, kterého se Will sotva dotkl. Pokusil se jí úsměv oplátnit, ale dopadlo to bídňě. V jídlu se jen povrtal, přestože talíř před ním byl naložený jeho nejoblíbenějším pokrmem. Dnes večer mu žaludek svíralo napětí a očekávání, nedokázal se přinutit, aby spolkl jediné sousto.

Věděl, že zítra je velký den. Vlastně to věděl až moc dobře. Zítřek bude největší den v jeho životě, protože zítřek je Den vybírání a zítra se rozhodne, jak prožije zbytek života.

„Nervy, to si umím představit,“ řekl George, položil plnou vidličku a v rozvážném gestu sevřel klopky svého krátkého saka. George byl hubený, vyčouhlý knihomol. Fascinovala ho všechna možná pravidla a předpisy a bavilo ho každý problém prozkoumávat a rozpitvávat ze

všech stran – někdy dost zdlouhavě. „Nervozita je strašná věc. Ta tě prostě úplně dostane, takže nemůžeš myslet, nemůžeš jít, nemůžeš mluvit.“

„Já nejsem nervózní,“ vyhrkl Will a všiml si, jak Horác zvedá zrak a chystá se pronést nějakou posměšnou poznámku.

George několikrát pokývl hlavou a přemýšlel o tom, co Will řekl. „Na druhou stranu,“ mudroval, „trocha nervozity může vlastně zlepšit výkon. Může posílit postřeh a zrychlit reakce. Takže jestli máš trochu strach, tedy pokud ho opravdu máš, tak to neznamena, že by sis kvůli tomu měl dělat starosti – abych tak řekl.“

Chtě nechtě se Will musel pobaveně usmát. Napadlo ho, že George by byl ve svém živlu jako právník. Určitě si ho druhý den ráno vybere mistr písař. Možná, napadlo Willa, že v tom právě spočívá jeho problém. Jedině on ze všech pěti chráněnců má strach z výběru, který se měl konat už za dvanáct hodin.

„Měl by si dělat starosti,“ posmíval se Horác. „Protože kdo z mistrů bude chtít za učně právě jeho?“

„Nervózní jsme určitě všichni,“ řekla Alyss. Usmála se na Willa jedním ze svých vzácných úsměvů. „Bylo by divné, kdybychom nebyli.“

„Já teda nejsem!“ prohlásil Horác. Pak zčervenal, protože Alyss zdvihla jedno obočí a Jenny se zahihňala.

To bylo pro Alyss typické, pomyslel si Will. Věděl, že téhle vysoké půvabné dívce už přislíbila učednické místo lady Paulina, která řídila diplomacii na hradě Redmontu. To, jak předstírala, že je kvůli zítřku nervózní, a jak taktně přešla Horácův trapas, ukazovalo, že něco z diplomacie už umí.

Jenny samozřejmě zamíří do hradní kuchyně, panství mistra Chubba, redmontského šéfkuchaře. Po celém království byl proslavený hostinami pořádanými v impozantním jídelním sále hradu. Jenny měla ráda jídlo i vaření a její vyrovnaná povaha a nezničitelně dobrá nálada z ní udělají neocenitelnou součást personálu v rušných hradních kuchyních.

Horác si zřejmě vybere bojovou školu. Will chvilku sledoval, jak dává zabrat hromadě pečeného krocana, šunky a brambor, kterou si naložil na talíř. Horác byl na svůj věk velký a byl rozený sportovec. Možnost, že neuspěje, se fakticky rovnala nule. Horác byl přesně ten typ, jaký sir Rodney pro svoji bojovou školu potřeboval. Silný, urostlý, zdravý. A ne moc bystrý, malinko jízlivě si pomyslel Will. Bojová škola byla pro kluky jako Horác cestou k rytířství – nebyl sice urozený, ale byl fyzicky schopen sloužit království jako voják.

Takže zbýval jen Will. Jaká bude jeho volba? A co je ještě důležitější, jak neopomněl zdůraznit Horác, který mistr by vzal za učně jeho?

Den vybírání byl v životě hradních chráněnců zkrátka klíčovým okamžikem. Chráněnci byli osiřelé děti, vychovávané díky šlechtnosti barona Aralda, pána Redmontského léna. Jejich rodiče většinou zemřeli ve službách lénu a baron považoval za svou povinnost postarat se o děti bývalých poddaných, vychovat je a poskytnout jim příležitost, aby zlepšily své životní postavení, jak jen to bylo možné.

Takovou příležitost nabízel Den vybírání.

Každým rokem mohli hradní chráněnci, kteří dovršili patnáct let, požádat, aby byli přijati za učně u mistrů

různých oborů, jež sloužily hradu a jeho obyvatelům. Obyčejně se řemeslo vybíralo podle toho, čím byli jejich rodiče nebo jaký měli mistři na hradě vliv. Chráněnci žádný vliv zpravidla neměli a tohle byla možnost, jak si mohli zajistit budoucnost.

Chráněnci, jež si nikdo nevybral nebo pro které se ne-našlo uplatnění, byli přiděleni do rodin sedláků v blízké vesnici na zemědělskou práci. Pěstovali obilí a chovali zvířata pro potřeby obyvatel hradu. Will věděl, že k tomu dochází zřídka. Baron a mistři si pokaždé dali záležet, aby chráněnce k nějakému řemeslu přidělili. Stát se to ale mohlo a takového osudu se bál ze všeho nejvíc.

Horác teď zachytil jeho pohled a nafoukaně se usmál.

„Přece jen máš v plánu požádat o bojovou školu, Wille?“ zeptal se s pusou nacpanou krocánem a bramborami. „Tak to radši něco sněz. Budeš potřebovat trochu zesílit.“

Funěl smíchy a Will se na něj ušklíbl. Před pár nedělemi Horác tajně vyslechl, jak se Will svěřil Alyss, že by moc chtěl, aby ho vybrali do bojové školy, a od té doby se Willův život změnil v utrpení, protože Horác při kdekaké příležitosti zdůrazňoval, že Willova drobná postava se absolutně nehodí pro tvrdý výcvik.

Horác měl nejspíš pravdu a tím bylo všechno ještě horší. Zatímco Horác byl vysoký a svalnatý, Will byl malý a šlachovitý. Byl hbitý a rychlý a měl překvapivou sílu, ale prostě nebyl tak velký, jak bylo na učně bojové školy potřeba. Pár posledních let se utěšoval nadějí, že než se dostaví Den vybírání, mohl by během krátké doby rychle vyrůst. Jenže k tomu nikdy nedošlo a den D už byl za dveřmi.

Když Will nic nenamítal, Horác usoudil, že si může připsat bod za slovní potyčku. Což byla v jejich divokém vztahu výjimka. Po dobu několika posledních let se s Willem často pral. Horác byl silnější, a tak obvykle nad Willem vítězil, i když se vzácně stávalo, že rychlost a mrštnost Willovi umožnila ušetřit nečekaný kopanec nebo ránu pěstí a pak utéct dřív, než Horác stihl ránu vrátit.

Jestli ale Horác celkově vycházel líp z fyzických srážek, pak bylo u něj velmi nezvyklé, aby vyhrál nějaké slovní střetnutí. Willův důvtip byl stejně hbitý jako jeho tělo a skoro vždycky se mu podařilo mít poslední slovo. K rvačkám mezi nimi ve skutečnosti často vedla právě tahle Willova potřeba: měl se ještě naučit, že mít poslední slovo není pokaždé nejlepší. Horác se teď rozhodl svou výhodu zužitkovat.

„Aby ses dostal do bojové školy, na to potřebuješ svaly, Wille. Opravdický svaly,“ prohlásil a rozhlížel se po ostatních u stolu, aby zjistil, jestli někdo nemá námitky. Ti si ale soustředěně hleděli svých talířů. Rostoucí napětí mezi oběma chlapci jim nedělalo dobře.

„Hlavně mezi ušima,“ odsekl Will. Jenny se bohužel nedokázala ovládnout a vyprskla smíchy. Horác zrudl a začal se zvedat ze židle. Jenže Will byl rychlejší, a než se Horác vůbec dokázal vymotat od stolu, byl už u dveří. Horác se spokojil s tím, že za ustupujícím Willem vychrtil poslední urážku.

„To je správný! Jen utíkej, ty Wille Nikdo! Jsi nikdo a nikdo tě nebude chtít za učně!“

Will v předsíni slyšel to rýpnutí na rozloučenou a cítil, jak se mu krev nahrnula do tváří. Tenhle posměšek

nenáviděl ze všeho nejvíc, i když se snažil, aby to Horác na něm za žádnou cenu nepoznal, protože si uvědomoval, že by mu tím poskytl další zbraň.

Pravdou bylo, že Willovo příjmení nikdo neznal. Nikdo nevěděl, kdo byli jeho rodiče. Na rozdíl od stejně starých druhů, kteří žili na hradě už předtím, než jejich rodiče zemřeli, takže se o jejich rodinách vědělo vše, Will se objevil prakticky odnikud jako novorozenec. Před patnácti lety ho našli na schodech opatrovny, položeného v košíku a zabaleného do malé deky. K ní byl připíchnutý lístek se stručným nápisem:

Jeho matka zemřela při porodu.

Jeho otec zemřel jako brdina.

Postarejte se prosím o něj. Jmenuje se Will.

V tom roce přibyl jen jeden další chráněnc. Alyssin otec byl poručíkem jezdecka a padl v bitvě na Hackhamské pláni, ve které byla poražena a zpět do hor zahánána armáda wargalů. Alyssina matka, zničená tou ztrátou, podlehla horečce několik dní potom, co se dítě narodilo. Takže pro neznámé dítě byla v opatrovně spousta místa a baron Arald byl v jádru laskavý člověk. I když okolnosti byly neobvyklé, svolil, aby Willa přijali jako chráněnce hradu Redmontu. Dalo se předpokládat, že pokud bylo sdělení pravdivé, Willův otec padl ve válce proti Morgarathovi, a protože baron Arald byl v té válce jedním z vůdců, cítil povinnost uctít oběť neznámého otce.

Tak se Will stal redmontským chráněncem a díky baronově šlechtnosti měl zajištěnu výchovu a vzdělání. Jak šel čas, postupně k němu a Alyss přibývali další, až

jich ve skupině stejného věku bylo pět. Jenže zatímco ostatní si na své rodiče pamatovali, nebo jako v případě Alyss existovali lidé, kteří je znávali a mohli o nich vyprávět, Will nic ze své minulosti neznal.

Proto si vymyslel příběh, který mu po dobu dětství, jež strávil coby chráněncem na hradě, dodával sílu. A jak roky ubíhaly a on přidával různé barvitě podrobnosti, nakonec tomu příběhu sám uvěřil.

Věděl, že otec zemřel hrdinskou smrtí. Takže bylo jediné rozumné stvořit obraz otce jako hrdiny – rytíře válečníka v plné zbroji, který bojuje proti wargalským hordám, kosí je napravo nalevo, až ho nakonec udolá jejich velká početní převaha. Tu vysokou postavu si Will velmi často v duchu vykresloval. Viděl každý detail otcova brnění a výzbroje, nikdy ale nebyl schopen představit si jeho tvář.

Jako voják by otec od něj očekával, že půjde v jeho stopách. Proto byl výběr bojové školy pro Willa tak důležitý. A čím se zdálo méně pravděpodobné, že ho vyberou, tím zoufaleji se upínal k myšlence, že by mohli.

Vyběhl z opatrovny na potemnělé hradní nádvoří. Slunce už dávno zapadlo a pochodně rozmístěné zhruba po dvaceti krocích na zdech hradu vrhaly mihotavé, nestejněměrné světlo. Na chvíli zaváhal. Do opatrovny se vrátit nechtěl, další Horácovy jedovatosti by nevydržel. Vedlo by to jen k další rvačce mezi nimi – ke rvačce, kterou by Will nejspíš prohrál. George by se pravděpodobně pokoušel analyzovat situaci, zkoumal by ji z obou stran a pořádně by to celé zamotal. Alyss s Jenny by se ho asi snažily uklidnit, to mu bylo jasné – Alyss hlavně proto, že spolu celou dobu vyrůstali. V tuhle chvíli ale

o jejich soucit nestál a nedokázal by snášet Horácovy úšklebky, takže zamířil na jediné místo, kde měl jistotu, že bude sám.

Velikánská smokvoň, která rostla poblíž ústřední hradní věže, mu často poskytla útočiště. Will se výšek nebál, hladce šplhal po stromě a pokračoval výš a výš, daleko nad místo, kde by se každý jiný zastavil, až se dostal do slabšího větvoví na samém vrcholku – pod jeho váhou se větve houply a prohýbaly. V minulosti často před Horácem utekl právě sem. Urostlejší Horác se nemohl Willovi rovnat v rychlosti šplhání a také se mu nechtělo pronásledovat ho tak vysoko. Will našel vhodnou vidlici a uvelebil se v ní. Jak se větve komíhaly ve večerním větru, jeho tělo se poddávalo pohybům stromu. Dole bylo vidět zmenšené postavy strážců, kteří pravidelně obcházeli hradní nádvoří.

Zaslechl, jak se otevírají dveře opatrovny, a když shlédl dolů, spatřil Alyss. Vysoká dívka ho chvíli marně hledala na nádvoří, pak zřejmě pokrčila rameny a zase se vracela dovnitř. Protáhlý obdélník světla, který se otevřenými dveřmi rozlil po nádvoří, zmizel, jakmile za sebou zlehka zavřela dveře. Pomyslel si, že je zvláštní, jak často lidi nenapadne podívat se nahoru.

Měkce zašumělo peří a na vedlejší větvi přistála sova. Hlava se jí kývala, zachytávala každičkový paprsek mdlého světla. Lhostejně si ho prohlížela, podle všeho věděla, že z něj strach mít nemusí. Byla lovec. Tichý letec. Vládce noci.

„Ty aspoň víš, co jsi zač,“ řekl tiše sově. Opět pokývala hlavou a pak se vznesla do tmy a nechala ho samotného s jeho úvahami.

Světla v oknech hradu postupně zhasínala. Pochodně shořely na doutnající zbytky, jež se vyměňovaly až o půlnoci při střídání stráží. Jedno hořící světlo vlastně ještě zbývalo, a jak věděl, bylo v baronově pracovně, kde lord z Redmontu pravděpodobně ještě pročítal zprávy a různé listiny. Pracovna byla v podstatě ve stejné výši jako jeho stanoviště na stromě a Will mohl dobře vidět statnou postavu barona, usazenou za stolem. Konečně baron Arald vstal, protáhl se a předklonil, aby zhasil lampu. Pak odešel z místnosti do své komnaty o poschodí výš. Hrad teď celý spal, až na strážné na hradbách, kteří nepřetržitě hlídkovali.

Will si uvědomil, že za méně než devět hodin ho čeká výběh. Tiše a sklesle, se strachem z toho nejhoršího slezl ze stromu a zamířil do své postele v tmavé chlapecké ložnici opatrovny.